

Leef voor je zending

Michael J. Christensen

Roeping: de unieke zending in de wereld waartoe elke gelovige is geroepen om naar te leven en die te volbrengen

Maar wat is mijn persoonlijke zending? En hoe leef ik in de wereld? Is mijn geroepen zijn eens en voor altijd, specifiek naar tijd en plaats, of wijzigt mijn roeping met de seizoenen van het leven en met de verschillende locaties waar ik mij op de wereld bevind? 1)

I Wat ik leerde van Henri: Ik ben gezonden

Henri Nouwen was mijn leraar op Yale gedurende de tijd dat ik probeerde mijn roeping in het leven te doorgronden, speciaal wat er vervolgens mee te doen in een geestelijk ambt. Daarom volgde ik elk semester dat mogelijk was een cursus van hem. Meer dan de onderwerpen die hij onderwees, maakte de manier waarop hij bad en zocht naar de wil van God indruk op mij, en ik leerde van zijn spiritueel leven. Hij geloofde vast, en ik ook, dat ieder van ons in de wereld is gezonden om onze opdracht te vervullen. Dit is wat Henri Nouwen schreef in een van zijn laatste boeken:

We realiseren ons bijna nooit dat we gezonden zijn om de taken te vervullen die God ons heeft opgedragen. We zijn altijd bezig alsof wijzelf moeten kiezen hoe, waar, en met wie we leven. Alsof we zomaar in de schepping gedropt zijn en ons moeten vermaken tot we doodgaan. We zijn evenwel in de wereld gezonden met een opdracht van God, net zoals Jezus gezonden werd. Als je eenmaal vanuit die overtuiging begint te leven, zul je gauw ontdekken wat je opdracht is. (Nouwen, Brood voor onderweg, 23 april)

A Ik ben gezonden in de wereld, zoals Jezus was gezonden, als Gods geliefde kind;
- dat God een plan en een bedoeling heeft met mijn leven;
- dat ik ben begiftigd en toegerust om mijn opdracht te vervullen;
- en dat ik algemene en specifieke taken te volbrengen heb, mensen te ontmoeten en mee te werken en dingen samen te doen...

B. Vanuit de overtuiging dat ik ben geroepen en gezonden, zal mijn missionaire opdracht worden geopenbaard op het moment en de manier die door God worden bepaald. Intussen bereid ik mijzelf voor, stel me open en beschikbaar om Gods werk te doen.

- Spiritualiteit is de praktische en het procesmatige manier om Gods wil te leren kennen, wetende van Gods tijd (kairos), beschikbaar te zijn en je voor te bereiden voor en het realiseren van het werk dat God voor mij te doen heeft op dit moment en deze fase van mijn leven.

- Een dienst is niet iets wat we kunnen laten gebeuren of proberen te doen. Missie gebeurt eenvoudig als we gelovig zijn in gebed, meditatie, vriendschap, gezinsleven en bewust spiritueel leven.

- Missie is de vrucht van het vinden van jouw gaven en die beschikbaar stellen aan anderen; om Elizabeth O'Connor te citeren: dienstbaarheid is "...in ons eigen leven duiken en aanbieden wat we daar vinden". (Brieven voor verstrooide pelgrims)

C. Ik zal worden gesteund door metgezellen in de geloofsgemeenschap om mijn opdracht te vervullen.

- We zijn twee aan twee uitgezonden, of in missiegroepen (Lucas 10,9) [We zijn er niet alleen op uitgestuurd. En ook niet met de juiste middelen. Jezus zei neem geen beurs mee, geen reiszak, geen schoeisel; en groet niemand onderweg. Hij droeg ons op onszelf afhankelijk te maken van de gastvrijheid van hen die wij om hulp vragen. Zodat er wederkerigheid kan zijn in dienstbetoon.]

- Meervoudig dienstbetoon: we zijn niet dienstbaar *aan* de armen maar *met* de armen en *onder* Gods armen.

- Wederkerigheid in dienstbetoon: Ik ontvang veel meer dan ik geef. Ik ga uit om te dienen, maar ervaar dat ik gediend word.

Beeld van eenheid met God en dienstwerk met anderen: Dienstwerk is de overvloed van jouw liefde voor God en anderen. Dienstwerk is als twee mensen wier bekers zijn gevuld met Gods liefde. Ze stoten met elkaar aan en de wijn in hun glazen spat over de rand. Dienstwerk is dat extra, dat spatten over de rand... (Spiritual Direction, p.131)

Al deze dingen heb ik geleerd van mijn leraar Henri Nouwen. Maar wat ik hierna ga zeggen is wat ik ontdekte in 27 jaar van gewijd ambt.

II. Wat ik leerde van het leven: “Jij hebt niet mij gekozen maar Ik koos jou...”.

Wat ik over de afgelopen 27 jaar leerde over mijn missionaire leven van voltijds christelijk ambtsdrager (als pastor, leraar) is dat ik mijn opdrachten niet koos, maar dat zij mij kozen. Kinderen van Tsjernobyl, Mensen met Aids in Malawi, Shalom werk in de wereld – dit zijn missionaire projecten die op een of andere manier mijn aandacht trokken en mij tot actie inspireerden. Zoals Henri zegt: “een roeping is iets wat je hebt te doen, wat je niet niet kunt doen.” Ik heb anderen te onderwijzen en toe te rusten, ik heb te doen wat ik kan om het leven van 1000 Aids wezen te redden, ik heb met compassie te reageren op de mensen of groepen van mensen die God op mijn pad plaatst.

A. Kinderen van Tsjernobyl in Wit-Rusland en Oekraïne (1990):

Na de val van de Berlijnse muur opende zich de deur voor dienstwerk in Oost-Europa en de voormalige Sowjetunie. Ik werd door CitiHope International uitgenodigd naar Minsk te gaan en de noden te inventariseren van kinderen met kanker, een generatie die het risico liep stralingsziekten te krijgen – een groep die bekend werd als de Kinderen van Tsjernobyl. Toen mijn vriend, ds. Paul Moore, en ik dr. Olga Alenikova ontmoetten en haar patiënten in het hematologisch centrum voor kinderen, kon ik nauwelijks geloven dat zij niet beschikte over voldoende medicijnen om levens te redden. Ze toonde ons haar patiënten – allemaal kinderen met kanker – die zouden sterven zonder medicijnen. Haar kasten waren leeg. Zij ontbeerden het werkzame oncologische medicijn – Methotrexate – dat in het westen beschikbaar is, maar niet in de voormalige Sovjetstaten. Dr Olga zei dat zij atheïst is omdat ze niet kan geloven in een God die toestaat dat haar kinderen sterven als er een manier is om ze te redden. Paul Moore, mijn meer evangelische vriend, vroeg haar: “Olga, hoeveel ampullen Methotrexate heb jij nodig om te geloven in een God van wonderen?” “Wat bedoel je?”, vroeg ze. “Wel, zouden daar 100 ampullen voor nodig zijn, 200 ampullen? Hoeveel om te geloven dat God werkelijk zorgt voor jouw kinderen?” Toen riep uit: “Duizend ampullen!” Dat was alles wat Paul nodig had om ons kiesdistrict op te roepen medicijnen voor de kinderen van Tsjernobyl te doneren en rond Thanksgiving in 1990 leverde CitiHope niet 1000 maar 2000 ampullen Methotrexate aan dr. Olga en haar ziekenhuis. En weet je wat ze toen zei? “Het is een

wonder”. Ze kon geloven in een God van wonderen die iemand de missionaire taak kon geven bronnen te verbinden met noden 2).

Dat is hoe God werkt in de wereld. (Overigens, Methotrexate was hetzelfde medicijn dat ons gezin zeven jaar later nodig had om het leven te redden van onze eigen dochter toen zij aan leukemie leed. Verbazende relatie tussen het wondermedicijn dat nodig was om de levens van de kinderen van Tsjernobyl te redden en dat van onze eigen dochter Megan. Maar dat is een ander verhaal).

B. Malawi Missie: Hoop Huis Wezen Zorg

In 2005 ging van CitiHope International de uitnodiging uit om de behoeften te peilen van Aidswezen in Malawi. Ik nam Rachel met me mee, die toen 15 jaar was. Samen bezochten we diverse weeshuizen, ook Fomco. Daar troffen we 200 kinderen aan die waren getroffen door Aids en basale voeding nodig hadden, veiligheid, scholing, een thuis. Ik werd geïnspireerd door het model van pleegzorg in Malawi als consequentie van de Aids pandemie. Voogden waren ofwel grootmoeders dan wel tantes en burens of vaak oude stamgenoten. Zij hadden liefde in overvloed, maar hadden hoop nodig. Wij brachten hoop door voedsel te geven en hulp voor deze omvangrijke families, vaak met 15 kinderen. Terwijl Rachel vrijwilligerswerk deed in het centrum, hielp ik een systeem te ontwikkelen en ter plaatse praktische voorzieningen te treffen om de Aidswezen van Malawi te voeden en te verzorgen. Praktisch denken is een van mijn gaven en ik voelde dat God mij riep ze in te zetten om de levens van 1000 Aidswezen te redden.

Het WorldHope Corps, een organisatie waarmee ik startte, zorgt nu voor 100 wezen en kwetsbare kinderen in ons Hope Home programma. We voorzagen in “Hope studiebeurzen” om 19 jongeren naar een middelbare school of universiteit te sturen. Sinds die eerste missiereis, heb ik groepen meegenomen op vijf andere missiereizen. We hebben nu de tiende waterput geslagen in het dorp en zijn een economische onderneming begonnen om het werk te kunnen continueren. Nogmaals, ik koos dit project niet, het koos mij en houdt me betrokken.

C. Gemeenschappen van Shalom

Na tien jaar theologie te hebben onderwezen en leiding te hebben gegeven aan het Doctor of Ministry programma aan de Drew universiteit, vroeg God mij opnieuw me te verbinden aan een taak. Mijn deken suggereerde dat een goede manier om mijn talenten en missie-ervaring in te zetten aan de universiteit zou kunnen bestaan uit het ontwikkelen van een toerustingsinstituut voor studenten die geroepen zijn voor gemeenschapswerk en dienstbetoon. Het National Resource Center op Drew, dat ik leid, geeft toerusting aan missionaire teams op meer dan 100 plaatsen in de Verenigde Staten en Afrika die zich bezig houden met wat genoemd wordt Asset Based Community Development (ABCD). Het is een bijzondere benadering van dienstbetoon, gericht op de krachten van een gemeenschap eerder dan op haar tekortkomingen, dat haar bronnen hoger waardeert dan haar noden en dat krachten mobiliseert om de gemeenschap van binnenuit op te bouwen, zodat het niet is aangewezen op externe hulpbronnen.

Ik vind het ten diepste bevredigend en ben in staat mijn verschillende academische interesses en missionaire roepingen te integreren onder de banier van Shalom. Het bijbelvers dat het thema is van de beweging, is mijn Leitmotif geworden: “Zet u in voor de welvaart van de stad, waarheen ik u verbannen heb, en bidt voor haar tot Jahwe, want van haar welvaart hangt de uwe af”. (Jer. 29,7)

Conclusie: Waar zullen we de Messias vinden?

Als het waar is dat we onze missie niet kiezen, maar onze missie ons kiest, hoe bereiden wij ons dan voor op onze opdracht? Wat doen we met ons leven? Waar gaan we heen om indien nodig te worden gevonden en geroepen?

Ik houd van de oude joodse vertelling “Waar is de Messias te vinden?” Een jonge rabbi vraagt een oude rabbi: waar zullen we de Messias vinden als hij komt? De oude rabbi zegt: “We zullen de Messias als hij komt, buiten de poorten van de stad vinden, waar hij het verband van de melaatsen verschoont”.

We stellen onszelf beschikbaar voor God en wachten om te worden geroepen, om onze eigen wonden te verzorgen zo goed als de wonden van anderen... buiten de poorten van de stad waar de armen worden gevonden.

- 1) Wat is mijn opdracht in het leven? Hoe ontdek ik mijn doelstellingen en roeping? Wat zijn mijn gaven en zegeningen voor het geestelijk ambt? Wat is de relatie van mijn talenten en vaardigheden, mijn sterktes en ervaringen, mijn motieven en mogelijkheden om Gods opdracht aan mij te volbrengen? In hoeverre spelen keuze, kans en omstandigheden een rol bij het doorgronden van mijn roeping? Hoe wordt Gods wil aan mij kenbaar gemaakt? Dit zijn vragen van spirituele waarneming – luisterend naar de stem van God in ons hart bij de beslissing wat het beste is om te doen... gegeven mijn persoonlijke en familiale verplichtingen, huidige omstandigheden en voorliggende mogelijkheden.
- 2) Het verhaal van deze missie is verteld in mijn boek Kinderen van Tsjernobyl. Dat leidde tot een project ter bevordering van de geestelijke gezondheid in Wit-Rusland en USAID geestelijke gezondheidsproject in de Oekraïne, waarvoor o.m. 17 missiereizen werden ondernomen.